

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0019 van 29 januari 2013
in de zaak 1011/0761/SA/1/0705

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Thomas RYCKALTS
kantoor houdende te 1000 Brussel, Wolvengracht 38
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

Tussenkomende

[REDACTED]

partij:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Konstantijn ROELANDT
kantoor houdende te 1040 Brussel, Galliërsaan 33
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 14 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 17 februari 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de tussenkomende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 15 november 2010 gedeeltelijk ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van de plaatsing van een koelgroep met geluidsscherm en van een schouw, en een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de regularisatie van de zonneboiler.

De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend, maar wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkommende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 juli 2011, waarop de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julie LAUWERS, die loco advocaat Thomas RYCKALTS verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Konstantijn ROELANDT, die verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij, alhoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van een partij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

[REDACTED] vraagt met een op 9 mei 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 20 mei 2011 vastgesteld dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partij tot tussenkomst beschouwd kan worden als belanghebbende, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO, voor de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 10 september 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkommende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen van een lokaal voor kansarmen”*.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan ‘Antwerpen’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Op het perceel is de gemeentelijke bouw- en woningverordening, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 26 maart 1986 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 21 mei 1986, van toepassing.

De brandweer meent dat het niet nodig is over de aanvraag te adviseren.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent een ongunstig advies op 21 oktober 2010.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen weigert op 15 november 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert de beslissing als volgt:

“ ...

Toetsing aan de wettelijke en reglementaire voorschriften

De aanvraag is in overeenstemming met de bestemming en de voorschriften van het gewestplan, zoals hoger omschreven.

De aanvraag werd getoetst aan de bepalingen van de gemeentelijke bouw- en woningverordening. Het ontwerp voldoet hieraan.

Het voorliggend project heeft een beperkte oppervlakte en ligt niet in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding.

De gewestelijke hemelwaterverordening is niet van toepassing op de aanvraag.

De regelgeving betreffende de toegankelijkheid van gebouwen voor personen met een verminderde beweeglijkheid is niet van toepassing op de aanvraag.

Beoordeling

De aanvraag omvat het regulariseren van de verbouwing van een lokaal voor kansarmen, maar handelt overwegend over het plaatsen van luchtgroepen op het dak van het gebouw. Deze constructies omvatten meer bepaald het plaatsen van een scherm voor een bestaande koelgroep, het plaatsen van een schouw voor een dampkap alsook het plaatsen van een zonneboiler. Al deze technische installaties worden geplaatst op het platte dak van bestaande gebouwen in binnengebied, welke bestaan uit één à twee bouwlagen. Beide constructies zijn vrij omvangrijk. Zo heeft de schouw voor de dampkap een hoogte van 1,48 meter, een breedte van zo'n 0,85 meter en een diepte van 2,60 meter. De zonneboiler vlak naast de schouw heeft een hoogte van 1,80 meter.

De gebouwen waarop de constructies voorzien worden situeren zich in een binnengebied, binnen een zone die in wezen een tuinzone is. De aanwezige gebouwen binnen deze zones in het binnengebied van een bouwblok dateren in de meeste gevallen van de jaren '50 en '60, en werden toegelaten in toepassing van de voorschriften van de destijds

geldende bijzondere plannen van aanleg. Deze uitvoeringsplannen zijn bij koninklijk besluit in 2001 nagenoeg allemaal vervallen. Bijkomend wijkt de hedendaagse stedenbouwkundige visie en het omgaan met de aanwezige ruimte sterk af van de visie gehanteerd in de jaren '50 van de vorige eeuw. De huidige stedenbouwkundige visie van de stad Antwerpen hecht bijzonder veel belang aan de kwaliteit van open ruimtes en tuinruimtes en daaruit volgend de kwaliteit van verblijfsruimtes. Vanuit die optiek wordt steeds gestreefd naar het ontpitten van tuinzones en binnengebieden. Het verzwaren van vergunde volumes binnen deze tuinzones strookt dan ook niet met deze visie.

In voorliggend geval bestaan de volumes in het binnengebied grotendeels uit twee bouwlagen.

Het verzwaren van deze bestaande volumes met, in dit geval technische installaties, kan hier dan ook niet aanvaard worden. Technische installaties voor een gebouw zoals liften, koeling, verwarming, enz. moeten om deze reden dan ook binnen het maximum toegelaten bouwvolume worden voorzien, en moeten tegen geluidshinder worden afgeschermd. Het is bijgevolg niet toegelaten deze inrichtingen bovenop dit maximaal toegelaten volume te plaatsen. Het gegeven dat de gebouwen zich in een binnengebied en niet in de schil van een bouwblok situeren versterkt deze redenering eens te meer.

Bovendien situeren de gebouwen zich volgens het geldende gewestplan in woongebied.

Deze woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Hoewel de aanvraag niet onderworpen werd aan een openbaar onderzoek werd er naar aanleiding van de aanvraag toch een bezwaarschrift ingediend. De bezwaarindieners uiten hierin hun bezorgdheid aangaande geluidsoverlast die de motor van de koelinstallatie zou veroorzaken en halen tevens aan dat de geluidshinder niet afgenomen is door het plaatsen van een afscherming rond de koelmotor. Hoewel dit geen zuiver stedenbouwkundig aspect is, geven de in het bezwaar aangehaalde argumenten wel aan dat bij plaatsing van technische installaties zoals in voorliggende aanvraag terdege rekening gehouden met worden met deze aspecten.

Naast het gegeven van geluidshinder is ook de visuele hinder van de voorgestelde constructie niet te verwaarlozen, zeker gelet op het feit dat de installaties zich op gebouwen in een binnengebied bevinden.

Rekening houdend met alle voorgaande gegevens kan voorliggende aanvraag niet in aanmerking komen om vergund te worden.

...

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 16 december 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van onbekende datum adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren:

“ ...

9. Beoordeling:

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woongebied.

...

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

Beroeper stelt dat er geen stedenbouwkundige vergunning vereist is voor de gevraagde werken.

Hoofdstuk 3, art. 3.1.3° van het besluit van de Vlaamse regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is stelt: 'Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor zonnepanelen of zonneboilers op een plat dak, tot maximaal 1 meter boven de dakrand.'

De zonneboiler komt echter meer dan 1m boven het plat dak uit en is aldus vergunningsplichtig. Ook voor de dampkap en de koelgroep is er geen vrijstelling.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat er geen grondplannen voor de gebouwen werden ingediend en dat voor de locatie van de werken enkel dient te worden voortgegaan op summiere informatie op het inplantingsplan. Ook de snedes staan niet vermeld op dit plan en is er geen correcte foto-aanduiding.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. Het argument van de stad Antwerpen om de binnengebieden zo veel mogelijk te ontpitten kan bijgetreden worden. Het betreft hier echter enkele technische installaties bij een reeds vergund gebouw. Er worden verder geen werken aan het gebouw uitgevoerd waarmee het volume zou kunnen gereduceerd worden of verder ontpit.

De dampkap op het dak werd reeds uitgevoerd. Gezien de aansluiting boven op het dak noodzakelijk is voor de werking van de keuken kan deze hier aanvaard worden. Er werd reeds een geluidsisolerende behuizing rond de dampkap voorzien.

De koelgroep werd geplaatst ter vervanging van een oude koelgroep die reeds aanwezig was: De nieuwe koelgroep dient zo dicht mogelijk in de hoek op het dak geplaatst te worden zodat hij geflankeerd wordt door de aanpalende gevels. Hierdoor integreert hij zo goed mogelijk bij de bestaande volumes. Hoewel het geluidaspect een milieutechnische aangelegenheid betreft blijkt dit de grootste bezorgdheid. Er wordt een silent panel voorzien. De aanvrager stelt voor een volledige behuizing te voorzien om de geluidshinder maximaal te beperken. Dit argument kan worden bijgetreden.

Omdat zonnepanelen een vrij hoge constructie vormen op het dak in het binnengebied dient de impact ervan beperkt te worden. De panelen dienen op het lagere dak voorzien te worden naast de keuken i.p.v. erboven. Ze kunnen hier nog voldoende zonlicht ontvangen en zijn beter geïntegreerd bij de gebouwen.

Gelet op het feit dat de plannen zeer summier zijn, de werken zoals thans gevraagd de goede ordening van de plaats in het gedrang brengen én de aanvraag uitvoeren zoals hierboven gesteld, een essentiële wijziging betreft, dient de aanvraag geweigerd.

...”

Na de hoorzitting 15 februari 2011 beslist de verwerende partij op 17 februari 2011 het beroep gedeeltelijk in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor de plaatsing van de koelgroep met geluidsscherm en de schouw, en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren voor de zonneboiler:

“ ...

3. Omschrijving en historiek van de aanvraag:

De aanvraag betreft het regulariseren van het verbouwen van een lokaal voor kansarmen.

Het perceel is gelegen in Deurne. De omgeving wordt gekenmerkt door aaneengesloten bebouwing.

Op het perceel bevindt zich een gesloten bebouwing van 2 bouwlagen onder plat dak. Het perceel loopt door tot het binnengebied achter de aanpalende straten en quasi volledig bebouwd.

De aanvraag handelt over het plaatsen van luchtgroepen op het dak van het gebouw in het binnengebied, namelijk over het plaatsen van een geluidsscherm voor een bestaande koelgroep, het plaatsen van een schouw voor een dampkap en het plaatsen van zonnepanelen voor een zonneboiler.

De schouw heeft een afmeting van 0,85m en een hoogte van 1,48m. De zonnepanelen zijn 1,80m hoog en 1,10m breed. Deze constructies bevinden zich naast elkaar op het dak met kroonlijsthoogte 6,30m.

Het geluidsscherm is 1,10m hoog en bevindt zich op het dak met kroonlijsthoogte 5,30m.

Historiek:

- 15/010/1981: vergunning voor verbouwingswerken

- 19/08/1982: vergunning voor het bijbouwen van burelen in artisanale zone

- 10/06/2010: vaststelling van een bouwovertreiding door het plaatsen van installaties op het dak.

...

9. Beoordeling:

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woongebied.

...

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

Beroeper stelt dat er geen stedenbouwkundige vergunning vereist is voor de gevraagde werken.

Hoofdstuk 3, art. 3.1.3° van het besluit van de Vlaamse regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, stelt: 'Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor zonnepanelen of zonneboilers op een plat dak, tot maximaal 1 meter boven de dakrand.'

De zonneboiler komt echter meer dan 1m boven het plat dak uit en is aldus vergunningsplichtig. Ook voor de dampkap en de koelgroep is er geen vrijstelling.

De aanvraag dient getoetst te worden op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

Het argument van de stad Antwerpen om de binnengebieden zo veel mogelijk te ontpitten kan bijgetreden worden. Het betreft hier echter enkele technische installaties bij een reeds vergund gebouw. Er worden verder geen werken aan het gebouw uitgevoerd waarmee het volume zou kunnen gereduceerd of verder ontpit worden.

De dampkap op het dak werd reeds uitgevoerd. Gezien de aansluiting boven op het dak noodzakelijk is voor de werking van de keuken, kan deze hier aanvaard worden. Er werd reeds een geluidsisolerende behuizing rond de dampkap voorzien.

In het beroepschrift wordt gesteld dat de klager zich op 21,54m van de dampkap en ten minste 35m van de nieuwe koelgroep bevindt, zodat eventuele hinder als minimaal en aanvaardbaar in woongebied dient te worden beschouwd. Bovendien werd de koelgroep geplaatst ter vervanging van een oude koelgroep, waarover nooit klachten waren geformuleerd. De bewoners van het aanpalende gebouw hebben trouwens geen klachten.

Omdat de zonnepanelen een vrij hoge constructie vormen op het dak in het binnengebied, dient de impact ervan beperkt te worden. De panelen dienen op het lagere dak voorzien te worden naast de keuken in plaats van erboven. Ze kunnen hier nog voldoende zonlicht ontvangen en zijn beter geïntegreerd bij de gebouwen. Het voormelde betreft echter een essentiële wijziging van de aanvraag wat in graad van beroep niet kan worden toegestaan.

Bijgevolg wordt enkel vergunning verleend voor het plaatsen van de koelgroep met geluidscherm en schouw.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij en de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van het beroep niet.

De Raad onderzoekt ambtshalve de ontvankelijkheid van een beroep, ook bij gebreke van excepties daarover.

De Raad oordeelt echter dat dit onderzoek alleen nodig is wanneer de voorwaarden vervuld zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen en zoals hierna zal blijken, is dit niet zo.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.13 VCRO kan, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing geschorst worden bij wijze van voorlopige voorziening. Overeenkomstig deze bepaling kan de Raad slechts een bestreden vergunningsbeslissing schorsen onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

*Verzoekende partijen ondervinden een **visuele hinder** doordat de dampkap en koelgroep een aanzienlijke omvang hebben en op een zeer korte afstand van de panden van verzoekende partijen worden ingeplant. De ruimte tussen deze technische installaties van [REDACTED] en de panden van verzoekende partijen is volledig open nu deze installaties in de binnenruimte tussen de omringende woningen worden ingeplant, boven op een plat dak.*

Deze visuele hinder blijkt ook overduidelijk uit de foto's gevoegd als stuk 4.

*De betrokken installaties van [REDACTED] veroorzaken bovendien een ernstige **geluids- en geurhinder** voor de omwonenden.*

Verzoekende partijen ondervinden dagelijks geurhinder uit de industriële grootkeuken van [REDACTED] die via de dampkap – die midden op het plat dak geplaatst is en paalt aan het perceel van tweede verzoekende partij – recht in de tuinzone van verzoekende partijen.

Daarnaast is er ook de geluidsoverlast door de koelgroep van [REDACTED], die eveneens bovenop het plat dak is ingeplant. Gezien de inplanting bovenop het dak, in plaats van in pandig, is de geluidsoverlast ten aanzien van verzoekende partijen nu het geluid van de koelgroepen geen barrières meer kent en rechtstreeks geluidsoverlast op het terras, in de tuinen en in de zomer zelfs binnen in de panden van verzoekende partijen.

Verzoekers hebben nog geen kennis van enige aktenaam van een klasse 3-inrichting, die nochtans vereist is voor dergelijke koelinstallaties.

Uiteraard maakt het ontbreken hiervan een milieu-inbreuk uit, zoals de Stad Antwerpen dan ook terecht stelde in haar weigering tot het verlenen van een regularisatievergunning:

*“Technische installaties voor een gebouw zoals liften, koeling, verwarming, enz. **moeten om deze reden dan ook binnen het maximum toegelaten bouwvolume worden voorzien, en moeten tegen geluidshinder worden afgeschermd.** Het is bijgevolg niet toegelaten deze inrichtingen bovenop dit maximaal toegelaten volume te plaatsen. Het gegeven dat de gebouwen zich in een binnengebied en niet in de schil van een bouwblok situeren versterkt deze redenering eens te meer.”*

In casu is dit niet het geval en dienen verzoekers volcontinu betreffende hinder te doorstaan.

Daarenboven bleek uit metingen uitgevoerd op 25 november 2010 dat de geldende normen niet werden gerespecteerd. (STUK 3)

In het bijzonder wensen verzoekers te verwijzen naar afdeling 4.5.5. Voorwaarden voor inrichtingen van klasse 3 en de artikel 4.5.5.1. Vlarem II:

“§ 1.

Het specifieke geluid in open lucht van nieuwe inrichtingen alsmede van veranderingen van bestaande inrichtingen mag op de in § 3 of 4 van artikel 1 van bijlage 4.5.1 bij dit besluit bepaalde meetpunten de met 5 dB(A) verminderde richtwaarde in bijlage 4.5.4 bij dit besluit niet overschrijden.

§ 2.

Onverminderd de bepalingen van § 1 moet het specifieke geluid binnenshuis van nieuwe inrichtingen alsmede van veranderingen van bestaande inrichtingen die een gemene muur en/of vloer hebben met bewoonde vertrekken voldoen aan de volgende bepaling:

het specifieke geluid gemeten in de bewoonde vertrekken, waarvan vensters en deuren gesloten zijn, dient beperkt te worden tot de in bijlage 2.2.2 bij dit besluit bepaalde richtwaarden verminderd met 3 dB(A).“

Verzoekers herhalen tot op heden dagelijks te worden geconfronteerd met deze hinder dewelke een ernstige impact genereert op de nachtrust.

Deze geluidshinder kan niet als een zuiver milieurechtelijk aspect worden afgewezen, nu de hinderaspecten van een inrichting die stedenbouwkundig vergund wenst te worden een criterium uitmaakt in de beoordeling van de goede plaatselijke ordening waarin de betrokken installaties zich bevinden.

*De Raad van State oordeelde dienaangaande dat het nadeel van verzoekende partijen ook kan gelegen zijn in de functie of bestemming die aan het gebouw wordt gegeven door de bedrijvigheid die er plaats zal vinden; **dat de omstandigheid dat die bedrijvigheid nog eens aan een specifieke milieuvergunning is onderworpen, brengt niet mee dat het nadeel dat verbonden is aan de functie die het gebouw zal vervullen, niet met goed gevolg kan worden aangevoerd ter ondersteuning van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bouwvergunning** en zonder meer zou moeten worden toegeschreven aan de milieuvergunning die voor de werking van het bedrijf dat erin zal worden geëxploiteerd, is vereist. (■■■■)*

Bovendien is de vereiste milieuvergunning een vergunning klasse 3, hetgeen een loutere meldingsplicht impliceert en geen mogelijkheid tot beoordeling van de inrichting door de vergunningverlenende overheid op het milieurechtelijk gebied met zich meebrengt.

Daarnaast veroorzaakt voornamelijk de dampkap een aanzienlijke geurhinder. In een zaak met betrekking tot een bedrijf in het Oost-Vlaamse Wichelen werd reeds vlot aanvaard dat het gevaar voor geurhinder aannemelijk was, en dat deze, indien de vergunning niet zou geschorst worden, gedurende jaren de levenskwaliteit van de omwonenden zou aantasten (■■■■).

Deze rechtspraak is ook op kleinere schaal toepasbaar, waar gezien de zeer korte afstand tussen de woningen van verzoekers en de **industriële keuken** van [REDACTED], de geurhinder aanzienlijk is en een dagelijkse aantasting van de leefkwaliteit van verzoekers vormt.

De hinderaspecten zijn bijgevolg onmiskenbaar een stedenbouwkundig beoordelingselement.

Uit de bestreden beslissing blijkt tot slot dat de verwerende partij zelfs geen maatregelen heeft opgelegd om de hinder op het gebied van geluidsoverlast of geurhinder te beperken.

De hinder die verzoekende partijen van de geluids- en geuroverlast van de vergunde installaties zullen ondervinden is uitermate ernstig en kan op langere termijn tevens **moreel en psychisch nadeel** berokkenen aan verzoekende partijen en hun gezin.

De schorsing van de bestreden beslissing is dan ook verantwoord wegens de ernstige geluidshinder en de “essentiële wijziging” die de vergunde installaties teweegbrengen aan het leefklimaat van verzoekende partijen ([REDACTED]).

(...) Gezien de ligging van de panden van verzoekende partijen in een reeds dichtbebouwd woongebied in Deurne, is de **draagkracht van de percelen** van verzoekende partijen reeds zwaar belast. De omliggende woningen zijn allen aaneengesloten, met achteraan een relatief beperkte tuinzone.

Deze tuinzones of open ruimtes zijn dan ook van groot belang om de leefbaarheid om deze woonzone te bewaren.

Om deze redenen is het beleid van de stad Antwerpen dan ook gericht op het ontpitten van deze binnenruimtes.

De bestreden beslissing vergunt ten onrechte de technische installaties van [REDACTED] en verhindert hiermee de verwijdering van deze hinderlijke installaties door [REDACTED] en verplicht dus verzoekende partijen deze hinder nog gedurende zeer lange termijn te moeten tolereren met name tot een uitspraak over het verzoek tot nietigverklaring.

Deze hinder toegebracht aan verzoekende partijen gedurende een lange periode zal niet meer geredimeerd kunnen worden door de latere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekende partijen tonen aldus aan dat zij in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning in hun normale gebruik directe hinder zullen ondervinden, veroorzaakt door de belangrijke belasting van hun leefomgeving, lawaaihinder, geurhinder, en visuele hinder en ernstig nadeel zullen lijden, dat een latere vernietiging van de aangevochten vergunning het nadeel niet zal herstellen.

Het verzoek tot schorsing dient te worden ingewilligd, ook al betreft zij de regularisatie van reeds geplaatste technische installaties. De Raad van State heeft immers meermaals geoordeeld dat de administratieve beslissing die ertoe strekt een bestaande toestand te regulariseren aan een derde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen wanneer deze aantoont dat **het verder bestaan van deze toestand gedurende de**

termijn die de annulatieprocedure in beslag neemt dergelijk nadeel zal teweegbrengen, hetgeen in casu het geval is. (zie [REDACTED])

Zelfs wanneer kan worden aangenomen dat een latere vernietiging het nadeel in hoofde van verzoekende partijen zou kunnen wegnemen, dient te worden aangenomen dat eens deze constructies gedurende zo'n lange periode in gebruik zullen zijn, het voor verzoekende partijen quasi onmogelijk zal zijn een herstel in de oorspronkelijke toestand te bekomen.

De ingeroepen nadelen kunnen tevens niet volkomen ongedaan gemaakt worden door een schadeloosstelling.

...

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop:

" ...

Bijgevolg kan niet geredelijk worden betwist dat de door verzoekende partijen ingeroepen nadelen voortvloeien uit reeds bestaande installaties – het betreft in casu een regularisatievergunning – en de schorsing van het bestreden besluit de ingeroepen nadelen onmogelijk kan ongedaan maken.

...

De ingeroepen geluids- en geurhinder zijn trouwens geen rechtstreeks gevolg van de oprichting van de installaties, maar van de exploitatie ervan. Bijgevolg bestaat er geen rechtstreeks causaal verband tussen de door verzoekende partijen ingeroepen nadelen en de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit. Een dergelijk nadeel kan dan ook niet in aanmerking worden genomen.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partijen zich op een verre afstand van de dampkap (21,54m) en de koelgroep (35m) bevinden, waardoor eventuele visuele hinder onbestaande is en de geluidshinder fel moet gerelativeerd worden en zeker niet bovenmatig is in 'woongebied'.

...

In casu betwisten verzoekende partijen voormelde feiten en motivering niet. Verwerende partij motiveert terecht dat verzoekende partijen lijken uit het oog te verliezen dat ze in een druk bevolkt en bezet "woongebied" wonen en dus "enige" hinder niet abnormaal is.

..."

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en dat dit begrip, voor de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

2.

De bestreden beslissing is een regularisatievergunning en de werken, waarvoor een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend, zijn uitgevoerd.

Tijdens de openbare terechtzitting van 4 juli 2011 bevestigt de tussenkomende partij dat de werken reeds werden uitgevoerd vóór de indiening van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

De Raad oordeelt dat de vordering van de verzoekende partijen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die gericht is op het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zonder meer doelloos is.

De door de verzoekende partijen geschetste nadelen kunnen immers niet (meer) worden voorkomen door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het nadeel dat de verzoekende partijen menen te lijden, is immers al gerealiseerd.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 29 januari 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS